ఈమధ్య ఆనంద్ అలంకరణకు ప్రాముఖ్యం ఇస్తున్నాడు. తనకున్న అందమే కాకుండా— అది ఇంకా ద్విగుణీకృతం కావాలని లిక్విడ్ మేకప్, ఖరీదైన పౌడర్లు, స్నోలు, ఇంకా ఎన్నో రకాల కాస్మెటిక్స్ వాడుతున్నాడు. ఇవన్నీ తన క్లాస్‌మేట్ పద్మినిని ఆకర్షించాలనీ, ఆమె జీవిత బాటలో తానొక మధురాతి మధురంగా మలచబడాలనీ, ఆమె కన్నుల కాంతిలో అందంగా నడిచే జీవిత నాటకంలో తానో ముఖ్య పాత్రగా మెలగాలనీ, ఆమె లేత మెత్తని మేని ఒంపుల అందమైన వీణను తానే సుతారంగా మీటాలనీ, మీటి అందమైన, మనోల్లాసమైన మధుర రాగాలను సృష్టించాలనీ, సృష్టించి ఆమె నునుమోములో తీయని చిరునవ్వును చిందించాలనీ, చిందించి ఆ నవ్వుల వానలో తాను కరిగి పోవాలని, ఆమెలో సగంగా తాను మారాలనీ, అనీ... అనీ... ఎన్నెన్నో ఊహాల్నో, ఆ ఊహల గానంలో పరవశించి పోతున్నాడు.

అద్దం ముందు అరగంట సేపు టాయ్‌లెట్ అయి, వీధిలో కదుగు పెట్టేసరికి రివ్వున వీచే చల్లని గాలి ఒక్కక్షణంలో ఎంతో అందంగా, ఆనందంగా మధురాను భూతుల్ని కలిగించినా తన అందమైన ఉంగరాల జుత్తును, బంగారం కంటే ఎక్కువగా చూసుకుంటున్న తన క్రాపును, అర గంటసేపు దువ్వి, దువ్వి అతి కష్టం మీద ఒక ఆకారాన్ని తెచ్చుకున్న తన అందమైన క్రాపును పిచ్చి కపట్టుగా, తనకు ఆ క్రాపుతో సంబంధం లేనట్టుగా రివ్వున ఎగర గొట్టేస్తుంది... ఆ పాడు గాలి. ఆ గాలి హోరు వింటుంటే తాటకి వికటాట్ట హాసం గుర్తు కొస్తుంది ఆనంద్‌కు.

అలా ఆనంద్ క్రాపు చెదిరిపోతే ఎంతో బాగుంటుందనుకున్న సినీ గాయకుల ఆర్కెస్ట్రా చరమ ఘోరు కొడ్తే ఆ వెళ్ళిన శ్రోతల పోల్చులా, యూనివర్సిటీ స్టూడెంట్స్ యూనియన్ ప్రెసిడెంటుగా తనే నెగ్గుతానని ఘంటా పథంగా బల్ల గుద్ది చెప్పిన ఒకవిద్యార్థి ఆ ఎలక్షన్లో పరమ చిత్తుగా ఓడిపోతే — ఆ విద్యార్థి పిచ్చిగా అరచిన అరుపులా — అయిపోతాడు ఆనంద్.

మళ్ళీ గదిలోకి వెళ్ళి, దువ్వుకొని, గాలి లేని సమయంలో బయటకు వచ్చి రోడ్డు మీదకు వెళ్ళే — మళ్ళీ అదే గాలి...

పాపం, ఆనంద్ ఇంకేం చేస్తాడు? జేబులో మినీ మిర్రర్, దువ్వెన పెట్టుకొని క్లాసులోకి వెళ్ళేముందు ప్రతి పీరియడ్ తరవాత వాటిని పూర్తిగా వినియోగ పరుస్తున్నాడు.

2

గాలికి తల చెదిరిపోకుండా ఏం చేయాలో, తను ఎప్పుడూ వెళ్ళే కాస్మెటిక్ స్టోర్సుకు వెళ్ళి, అక్కడ కొంచెం ముఖ పరిచయమున్నతడిని అడిగితే ఆయన సమాధానం చెప్పేముందు "మీరు స్కూటరు గాని వేస్తారా?" అని అడిగాడు. ఇంతవరకూ స్కూట రుండాలనీ, స్కూటరుంటే పద్మిని దృష్టిలో వేగంగా పడొచ్చని తన మెదడుకు తట్టనందుకు

తన మెదడును తనే తిట్టుకొని, ఆ ఆసామీకి మనసులోనే థాంక్స్ చెప్పుకొని "అవును" అన్నాడు.

"అయితే ఇదుగోండి! ఇది హెయిర్ ఆయిల్‌లో కలిపి రాసుకోండి! ఇక ప్రళయం వచ్చి— సుడి గాలులు మీ తల చుట్టూ రౌండ్లు కొట్టినా ఇక మీ తల చెదరదు" అన్నాడు బట్ట తల మీద చేయిపెట్టి రాసుకుంటూ.

టేబుల్ మీద పెట్టిన ఆ సీసాను, అతని బట్ట తలను చూస్తే కాస్త అనుమానమేసినా సాగర మథనం గావించి అలసి, సొలసి ముచ్చె మటలతో మునిగిపోయిన దేవతలు తమదైపోయిన అమృతాన్ని ఎలా నోరూరి ఆత్రతగా చూశారో అలాగే మన ఆనంద్ ఆ సీసా వైపు ఆత్రంగా, ఆశ్చర్యంగా, ఆనందంగా పద్మిని తనదైపోయినట్లుగా చూశాడు.

వెల చెల్లించి సిప్‌కో వారి ఆకు పచ్చని స్టెయిన్ లెస్ హెయిర్ ఫిక్సర్ సీసాను జేబులో అతి భద్రంగా దాచేసుకున్నాడు.

ఇక స్కూటరు కొనాలి...

ఆ రాత్రే ఇంట్లో వాళ్ళను వేధించి, వాదించి మొత్తానికి స్కూటరు కొనేందుకు అనుమతి పత్రాన్ని పొందాడు.

3

మరునాడు హెయిర్ ఫిక్సర్‌ను తలకు బాగా పట్టించి, దువ్వుకొని నుదుటిపై పడే రింగులు స్థాన భ్రంశం పొందకుండా మరోసారి హెయిర్ ఫిక్సర్‌ను పట్టించి, అద్దంలో చూసుకొని కాసేపు అక్కినేనితో, మరి కాసేపు శోభన్‌తో పోల్చుకొని (అది విగ్గు అన్న సంగతి మరచిపోయి) బయట పడలేక, పడలేక పడ్డాడు.

పడి... పరుగు పరుగున (బస్సులో... నిల్చొని... కూర్చుంటే కిటికీ లోంచి వచ్చే పాడుగాలి తన తల చెరి పేయదూ!) కాలేజీకి వెళ్ళి, క్లాసులోకి అడుగు పెట్టేముందు మినీ మిర్రర్, దువ్వెనలకి పని కల్పించి, క్లాసులోకి వెళ్ళి పద్మిని ఉండే ప్లేసువైపు చూశాడు. పద్మిని ఇంకా రాలేదు. ఒళ్ళంతా కళ్ళు చేసుకుని ద్వారం దగ్గర హీ(జీ)రో ఫోజులో నిలబడి పద్మిని కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు. అయిదు నిమిషాలు తక్కువ పది గంటలకు తన క్లాసు ఆడపిల్లల గ్రూపు రావడం చూసి ఫోజును ఇంకా అందంగా పెట్టి, ఎందుకో తనకు తెలియకుండానే వణికిపోతున్న కాళ్ళను అదుపులో పెట్టుకుంటూ, తన నేత్రద్వయ ప్రసారిత కాంతి పుంజాన్ని ఆ గ్రూపులో ప్రతి ఒక్క అమ్మాయి మీదా సారించి, కాసేపటికి నీరు కారి, బెంగగా తల ప్రక్కకు వాల్చేసు కున్నాడు.

సరిగ్గా పది గంట లయ్యింది. అప్పుడు వస్తోంది బాటనీ మేడమ్ క్లాసులోకి. ఫోజుల్ని ప్రక్కన పెట్టి, పుస్తకాల్ని తన కెదురుగా డెస్క్ మీద పెట్టి, కళ్ళను మేడమ్‌కి, తనువును తరగతికి, మనసును మనసు దోచిన పద్మినికి అప్పజెప్పేసి కూర్చున్నాడు.

ఆ రోజు పద్మిని రాలేదు.

తీగలేని వీణలా, అర్థం లేని పదంలా, అక్షరాలు లేని పుస్తకంలా, ముల్లులేని గడియారంలా, వినోదపు వన్నెలేని సినిమాలా... అలా... అలా... అన్పించింది ఆనంద్‌కు ఆరోజు పద్మిని లేని తరగతి గది. ఆ రోజు శనివారం కావడంవల్ల, మర్నాడు ఆదివారం అవుతుంది కనుక, ఆరోజు కూడా పద్మినిని చూడలేనని తెలిసిన తరవాత ఆనంద్ మరీ కుంగిపోయాడు.

ఆ రోజు సాయంత్రం దిగాలుగా ఇంటికి వెళ్ళిపోతున్నప్పుడు "అన్నయ్యా!" అన్న పిలుపు విని చటుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు.

వెనకాల నవ్వుతూ వస్తున్న కుమారి కన్పించింది. కుమారి ఆనంద్‌కు కజిన్ సిస్టర్. ఇంటర్మీడియేట్ చదువుతూంది.

"ఏం అన్నయ్యా, బాగున్నావా?"

"బాగానే ఉన్నానమ్మా!" అన్నాడు 'ఏం బాగులే— పద్మిని లేని నా జీవితం ఎడారేనమ్మా!' అని మనసులో అనుకుంటూ.

"అన్నయ్యా! మా క్లాసులో పద్మిని అన్న అమ్మాయి ఉంది కదూ!"

ఆ మాటకు ఒక్కసారి గుండాగినట్లయింది ఆనంద్‌కు.

కానీ, వెంటనే తమాయించుకుని పొంగిపొర్లే సంతోషపు జీవనదికి ఆనకట్ట వేసి "ఆఁ... ఉంది... నీ కెలా తెలుసమ్మా?" అని అన్నాడు వీలైనంత తాపీగా.

"రోజూ ఎల్. డబ్ల్యు. ఆర్. (లేడీస్ వెయిటింగ్ రూమ్)లో కలుస్తుంటాంలే! చాలా మంచి అమ్మాయి... చాలా బాగా మాట్లాడుతుంది— బాగుంటుంది కూడా!"

ఆ మాటలు వింటుంటే ఆనంద్‌లో ఆనందం పెల్లుబికింది. కానీ ఆ ఆనందపు చాయను పైకి కన్పించనీయకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు.

కానీ కొంతసేపు పోయాక కుమారి టాపిక్ మార్చేసి ఏదో సబ్జెక్ట్ గొడవలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"అన్నయ్యా! నువ్వు ఇంటర్మీడియేట్ చదువుతున్నప్పుడు సెల్ డివిజన్స్‌లో మైటాసిస్, మియాసిస్ రెండూ ఉన్నాయా? ఎలాగైనా మియాసిస్ కొంచెం కష్టమే! అవును గానీ ఫ్రాగ్ స్కల్‌లో అన్ని పార్ట్సుల పేర్లు ఎంత చదివినా గుర్తు ఉండడం లేదు మరి... ఎలా? ఇంక ఫిజిక్స్, కెమిస్ట్రీ అంటావా? డైమెన్షన్స్, వర్క్ ఎనర్జీ పవర్ ప్రాబ్లమ్స్, స్ట్రక్చర్ ఆవ్ ఆటమ్, ఎలక్ట్రాన్స్, ప్రోటాన్స్, దీరిలు చాలా కష్టంగా ఉన్నాయనుకో!

"అన్నయ్యా! ఫోటాను, ప్రోటాను అని రెండు న్నాయా. అవి రెండూ ఒకటేనా? వేరు వేరా?" కుమారి అడుగుతున్నంత సేపూ ఆనంద్ సుత్తితో తలమీద కొట్టినట్టు ఫీలయ్యాడు.

"అవన్నీ నేను మీ ఇంటి కొచ్చినప్పుడు చెప్తానమ్మా! పద్మిని గురించేమిటి ఇందాక చెప్తున్నావ్?" అన్నాడు.

ఆ మాటకు వింతగా చూసింది ఆనంద్ వైపు కుమారి.

"పద్మినివన్నీ నా టేస్ట్‌లే, అన్నయ్యా! బెల్ బాటమ్ పాంట్లు, పెద్ద పెద్ద డిజైన్ షర్ట్లు

క్షమ

ప్రశాంతంగా ఉండగలిగితే నీవు ప్రతి వారిని అదుపులో పెట్టగలవు.

★ —సెయింట్ జస్ట్

స్టెప్ కటింగ్ హెయిర్ స్టైల్... అన్నీ నా టేస్ట్‌లే! నిన్ను స్టెప్ కటింగ్ చేయించుకోమని ఎన్నిసార్లు చెప్పినా నా మాట పట్టించుకోవడమే లేదు నువ్వు...

ఇంకా ఏదో చెప్తూంది కుమారి. కానీ వాటినేం పట్టించుకోవడం లేదు. అతని చెవుల్లో చెవుల్ని కన్పించనీయని పద్మిని టేస్ట్స్ స్టెప్ కటింగ్ హెయిర్ స్టైల్' అన్న కుమారి మాటలే గింగుర్లు పెడుతున్నాయి.

అంతే!

4

మర్నాడు ఉదయమే లేచి మెయిన్ రోడ్డులో ఖరీదైన పెద్ద సెలూన్ సెంటర్‌కు బయలుదేరాడు. వెళ్ళేముందు తన ముఖం అద్దంలో చూసుకొని ఇన్నాళ్ళూ తనివితీరా చూసుకుంటూ ఎంతో అందంగా తెలుగు సినిమా (మగని) హీరోలా ఉన్నాననుకున్నందుకు తనలో తనే సిగ్గుపడ్డాడు... తనివితీరా చదువుకుంటూ, ఎంతో బాగున్నదనుకుంటూ, తప్పకుండా పడుతుందనుకొంటూ పోస్ట్ చేసిన కథ తిరిగొచ్చేస్తే నిరాశ నిస్పృహలతో నిండిపోయే రచయిత మోములా ఉంది ఆనంద్ ముఖం—అద్దంలో.

తీరా క్షౌరశాలకు వెళ్తే "స్టెప్ కటింగ్‌కు ఇంకా తల పెరగాలండీ! మరో పది రోజులాగి రండి" అన్నాడు బార్బరు.

గంటకు వంద కిలో మీటర్ల వేగంతో వెళ్ళే బస్సుకు ఒక్కసారిగా ఎయిర్ బ్రేక్ వేస్తే ఆ బస్సెలా తిరగబడుతుందో — అలా అయిపోయాడు ఆనంద్.

మర్నాడు పద్మిని కిష్టం లేని ఈ చెత్త హెయిర్ స్టైల్‌తో కాలేజీకి వెళ్ళి, తన హృదయ రాణికి తన ముఖం ఎలా చూపెట్టాలో తెలీక ఆలోచిస్తుంటే —తల తిరిగి పోతూంది ఆనంద్‌కు.

దిగాలుగా ఇంటికి వెళ్తుంటే ఒక అద్భుతమైన వార్త చెవిన పడింది.

స్టీరింగ్ చేతిలోకి రాగానే ఏదో పెద్ద మంత్రిని అయిపోయినట్టు ఫీలైపోయి రోడ్డున నడిచే మనుషులు నుసుపురుగుల్లా కన్పించక (మంత్రులకు సామాన్య జనానీకం కన్పించనట్లుగా) ప్రతిరోజూ ఎవరో ఒకరిద్దర్ని రక్తపు మడుగులో ముంచేసి, రక్తదాహం తీర్చుకొని, ఆ పచ్చని కుటుంబాల్లో చిచ్చులు కురిపించే సిటీ సర్వీసును జాతీయం చేయాలని విద్యార్థిలోకం నడుంకట్టి మర్నాటినించే శాంతియుతంగా సమ్మె చేస్తుంది.

ఆ వార్త విని ఆనందంతో హైజంప్ చేశాడు. కానీ ఇంకో పది రోజులు పద్మిని చంద్రం లాంటి ముఖాన్ని చూడకుండా ఉండాలన్న బాధ లేక పోలేదు.

5

ఆ పదిరోజుల్నీ పది యుగాల్లా, పద్మిని నవ యౌవన సుందర రూపాన్ని తలచుకుంటూ గడిపి— పదవ రోజు సెలూన్ సెంటర్ ముందు హాజరయ్యాడు.

ఈ పది రోజుల్లో జుత్తు బాగా పెరిగిపోయి మరో క్రొత్త బాబాలా తయారైతే— పాపం, తెలియని వాళ్ళు "మొక్కుబడా?" అని అడగకా పోలేదు. కాస్త తడబాటు పడ్డా ఏదో సాకు చెప్పకా పోలేదు.

మొత్తానికి సెలూన్ సెంటర్ నుండి బయట పడ్డాడు, పద్మిని కిష్టమైన స్టెప్ కటింగ్‌తో! (స్టెప్ ఇరవై రూపాయల క్షౌరంతో)

మరో అయిదు రోజుల్లో విద్యార్థులు తమ లక్ష్యాన్ని సాధించి ఆ ఆనందోత్సాహంతో, మరో మూడు రోజులు సెలవులు తీసుకున్నారు.

ఈలోగా ఆనంద్ తన క్రొత్త హెయిర్ స్టైలును దువ్వడం బాగా అలవాటు చేసుకున్నాడు. స్నేహితుల సలహాతో తలకు నూనె రాయడం మానేసి పూర్వం రాక్షసుల చేతుల్లో ఉండే ముళ్ళ గదలాంటి క్రొత్తరకం దువ్వెన కొని దాంతో పదే పదే దువ్వుకొంటున్నాడు—చేతులు కాస్త పీకినా!

హెయిర్ స్టైల్ మార్చిన తరవాత ఒకసారి వచ్చింది కుమారి. ఆనంద్‌ను చూసి ఆశ్చర్యపోయి, "ఎన్నాళ్ళకు మంచి దార్లో పడ్డావన్నయ్యా!" అంది ఎంతో సంతోషంతో.

"అవునమ్మా! నీ కిష్టమని, నువ్వు కోప్పడు తున్నావని మార్చేశాను" అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఆ మాటకు ఎంతగానో పొంగిపోయింది కుమారి.

6

ఆ రోజు కాలేజి రిఓపెనింగ్ డే.

ఉదయమే లేచి అతి శ్రద్ధతో బాగా... బాగా... బాగా... టాయిలెట్ అయ్యాడు.

ఆనంద్ హెయిర్ స్టైల్ మారింది... సమ్మెలో బస్సులు, వాటి రంగులు మారాయి.

కానీ, ఆ బస్సులు ఎక్కే పని లేదు ఆనంద్‌కు. ఎందుకంటే ఆనంద్ చేతికి క్రొత్త స్కూటరు వచ్చేసింది.

మెయిన్ రోడ్డులో, ఆ స్కూటరు మీద, ఆ హెయిర్ స్టైలుతో అలా అలా వెళ్తుంటే ఆనంద్‌లో కోటిసూర్య కిరణాల దీపాల కాంతి వెలుగుతోంది. అతని హృదయం ఎలక్ట్రిక్ గిటార్ ఆధునిక సంగీతం ఆలపిస్తున్నట్లుగా సంతోషంతో తడిసిపోతూంది.

కాకపోతే — ఆనంద్‌కు తెలియకుండా ఒకటి జరుగుతూంది. కొన్ని హృదయాలు [illegible] రగులుతున్నాయి—అతనితో [illegible] ఒక్కొక్కరివి!

మార్పు వచ్చిన తరవాత [illegible], అనలేనట్టు [illegible] నా ముఖా [illegible] కొప్పుకుండా [illegible] — [illegible] నుండి [illegible]

మారిన తన ఒంటి రంగును చూసి ఏడుస్తూ కుమిలి పోతున్న ఆనంద్ వెంట్రుకల పైదాకా, అవి చెవిలోకి దూరి ఎంత అరచినా వినిపించడం లేదు అతనికి.

అతనికి వినిపించే దల్లా పద్మిని తన స్నేహితులతో మాట్లాడే మాటలు, కన్పించేదల్లా ఆమె అపురూప లావణ్యం.

అలా పద్మినిని వూహించుకుంటూ హుషారుగా స్కూటరుగుపైన వెళ్తుంటే 'కీచు' మని శబ్దం వినిపించి, ఈ లోకం లోకి వచ్చి చూస్తే ఎదురుగా వెళ్తున్న బస్ సడన్‌గా ఆగింది. కంగారుగా బ్రేకు వేసి స్కూటరు ఆపాడు క్లచ్‌ను పట్టుకోకుండానే.

గండం గడిచిందని గుండె తేలికై ఒక్కసారిగా బారెడు నిట్టూర్పు విడిచే సరికి ఎదురుగా ఉన్న బస్సు కదిలింది. వెనకాల ఆగి ఉన్న మరో నాలుగు బస్సుల హారన్లు వరుసగా మోగుతున్నాయి. గబగబా దిగి కిక్ కొడ్తే, గేర్‌లో ఉండడం వల్ల కిక్ అవ్వలేదు. పోనీ స్కూటర్‌ను ప్రక్కన పెడదామా అంటే అది ముందుకు గానీ, వెనుకకు గానీ కదలడం లేదు. బస్సులు తమ హారన్‌లను అవిరామంగా మోగిస్తున్నాయి.

ఆ అలజడిలో గడబిడగా, చెమటలు కక్కుకుంటూ అయిదు నిమిషాలకు న్యూట్రల్‌లోకి మార్చి స్కూటర్‌ను ప్రక్కన పెట్టాడు. అక్కడున్న జనమంతా ఆనంద్‌ను చూసి పకపకా నవ్వారు. ఆ అవమానాన్ని సహించ లేక గబగబా అక్కడ నుండి కాలేజీకి వెళ్ళిపోయాడు.

స్కూటర్‌ను ఒక ప్రక్కన పెట్టి తల బాగా దువ్వుకుని, పట్టుతున్న చెమట తుడుచుకుని, కొంచెం పౌడరూ, నవ్వూ ముఖాన పులుముకుని, పుస్తకాలు పట్టుకుని క్లాసు రూములోకి అడుగు పెట్టాడు.

క్లాసంతా హడావుడిగా ఉంది.

పద్మిని . . .

లేత గులాబీ రంగు చీరతో, అదే రంగు జాకెట్టులో, వదులుగా వేసిన జడలో చిన్న గులాబితో, ముఖంలో ఏదో వింత కాంతితో, నవ్వుతూ, ఏదో చెపుతూ ఆడవాళ్ళందరికీ ఏవో కార్డులు పంచి పెడుతూంది.

తదేకంగా పద్మిని వైపే చూస్తున్న ఆనంద్‌కు హఠాత్తుగా ఏదో మెదిలింది. గబగబా ఒక నోట్ బుక్ తీసి మధ్య పేజీ విప్పి చూశాడు.

ఫస్ట్ ఇయర్లో పద్మిని అప్లికేషన్ ఫారం నింపుతున్నప్పుడు తను చూసిన పద్మిని పుట్టిన రోజు తేదీ. కొన్న ప్రతి క్రొత్త నోట్‌బుక్ మధ్య పేజీలో రాస్తుంటాడు.

"డేట్ ఆఫ్ బర్త్ ఆఫ్ మై పద్మిని—ఫస్ట్ జూలై, 1958" అని రాసుంది—ఆ పేజీలో.

"కానీ ఇది జనవరి నెలకదా? మరైతే ఏం పంచుతూంది?" అని ఆ పేజీ వైపే చూస్తూ దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తుంటే అనుకోకుండా క్రిందటి సంవత్సరంలో ఆ రోజు గుర్తుకొచ్చింది.

క్రిందటి సంవత్సరం పద్మిని బర్త్‌డే నాడు తాను గిఫ్ట్ ఇయ్యాలని ఎంత తాపత్రయపడ్డాడు?

అదొకట్రా!

కోపంలో ఉన్నప్పుడు ఏ పనీ చేయవద్దు. అలా చేస్తే తుఫానులో సముద్రం మీదికి వెళ్ళినట్లే అవుతుంది.

★ —థామస్ ఫుల్లర్

7

ఆ రోజు పద్మిని పుట్టిన రోజు. అందుకు పద్మిని క్లాసందరికీ స్వీట్లు పంచుతూందని, తనకు ఇచ్చేటప్పుడు గిఫ్ట్ ఇవ్వవచ్చనీ అనుకుని ఒక వాచి గిఫ్ట్‌గాని అందంగా ప్యాక్ చేయించి పట్టుకెళ్ళాడు.

కానీ ఆనంద్ అనుకున్నట్లుగా జరగలేదు. అందుచేత ఆ రోజు పద్మిని పుట్టిన రోజు అని ఆనంద్‌కు తప్ప క్లాసులో ఇంకెవ్వరికీ తెలియదు.

అయినా పద్మినికి గిఫ్ట్‌ను ఇచ్చి ఆశ్చర్యపరచి తన అభిప్రాయమైన మాటల్తో అభినందించాలనీ అనుకున్నాడు. కానీ, క్లాసందరి ముందు ఇస్తే ఏం బాగుంటుందనుకుని . . . మధ్యాహ్నం ప్రాక్టికల్స్ అయిపోయాక ఇవ్వచ్చని ఆ గిఫ్ట్‌ను అటెండరు దగ్గర ఉంచమని ఇచ్చాడు.

మధ్యాహ్నం అందరూ గ్రాస్‌హాపర్ రిప్రొడక్టివ్ సిస్టమ్ డిసెక్షన్ చేస్తున్నారు. ఎప్పటి లాగే ఆనంద్ పద్మిని తనకు కనిపించేలా కూర్చున్నాడు. అప్పుడప్పుడు పద్మిని వైపు చూస్తూ డిసెక్షన్ చేస్తున్నాడు. ఎప్పుడు ప్రాక్టికల్స్ అయిపోతాయా అని ఆత్రత పడుతున్నాడు.

డిసెక్షన్ పూర్తయిపోయింది. అందరూ బ్లాక్ పేపరు పెడుతున్నారు.

అంతలో డిమాన్‌స్ట్రేటరు పద్మిని దగ్గరకు వచ్చి డిసెక్షన్ చూస్తూ ఏదో అంటూ నవ్వుతున్నాడు.

ఆనంద్ పద్మిని వైపు, డిమాన్‌స్ట్రేటరు వైపు పరిశీలనగా చూస్తూ బ్లాక్ పేపరు పెడుతున్నాడు.

డిమాన్‌స్ట్రేటరు ఇంకా ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు. మాట్లాడుతూ నవ్వుతున్నాడు. ఎందుకో ఆనంద్‌కు కొంచెం ఒళ్ళు మండింది. ఆ మండడంలో పిడికిలి కాస్త బిగిసింది. ఆ బిగియడంలో అతి సున్నితంగా ఉండే గ్రాస్‌హాపర్ వాస్ డెఫరెన్స్ కాస్తా తెగి, నీట్లో హాయిగా తేలుతూంది.

వరుసగా అందరి దగ్గరకూ వస్తూ, ఆనంద్ దగ్గరకు కూడా వచ్చి డిసెక్షన్ చూశాడు డిమాన్‌స్ట్రేటరు.

అంతే! అగ్గిపిడుగై పోయాడు.

"ఏమిటోయ్ ఆనంద్! గ్రాస్ హాపర్ డిసెక్షన్ కూడా సరిగా చేయలేకపోతే ఇక డిగ్రీ చదవడం ఎందుకోయ్?? ఇంటర్ వాళ్ళు చేస్తారు ఇంత కంటే బాగా! ఇలాగైతే మార్క్స్ సరిగా పడవు . . . . తరవాత నీ ఇష్టం!" అన్నాడు.

ఆనంద్ ఆ మాటలకు చాలా సిగ్గుపడిపోయాడు. ముఖం కందగడ్డలా తయారయ్యింది. పద్మిని చూస్తుందేమోనని భయపడ్డాడు ... కానీ పద్మిని చూడలేదు.

"హమ్మయ్య!" అనుకున్నాడు.

డిసెక్షన్ పూర్తి చేసి అందరూ వెళ్ళిపోతున్నారు. పద్మిని కూడా బాగ్‌లో పుస్తకాలు పెడుతూంది. సబ్బుతో చేతులు కడుక్కుంటున్న ఆనంద్ అలాగే పరుగు పరుగున అటెండరు దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

అటెండర్ అందిస్తున్న ప్యాక్‌ను గబుక్కున లాగాడు . . . ఆ లాగడంలో అది కాస్తా క్రిందపడి పగిలిపోయింది.

అంతే! ఆనంద్‌కు కోపం, చిరాకు ముంచుకొచ్చాయి.

కానీ తను చేసిన తప్పుకు ఎవర్నేం చేస్తాడు?

పోనీ వూరకే" హాపీ బర్త్‌డే టుయూ!" అని చెప్తేసరి అనుకుని బయటకు పరుగెత్తాడు. కానీ అప్పటికే అప్పుడే వచ్చిన బస్సు ఎక్కేస్తూంది పద్మిని.

ఆనంద్ నీరుగారిపోయి, నిస్సహాయంగా అలా నిల్చుండిపోయాడు.

8

సినిమాలోలా కనిపిస్తున్న ఫ్లాష్‌బాక్ "ఒరే ఆనంద్!" అన్న పిలుపుతో ఆగిపోయింది.

ఎదురుగా భాస్కర్!

భాస్కర్ ఆ క్లాసులో అందరి కంటే కుల విహీనుడు, నల్లగా కోతిలా ఉంటాడు అన్న అభిప్రాయం ఉన్న మన ఆనంద్ లాంటి వాళ్ళు కొంతమంది భాస్కర్‌తో సరిగా మాట్లాడరు.

భాస్కర్ మాత్రం అందరితో మంచిగా, క్లోజ్‌గా మూవ్ అవుతాడు.

నవ్వుతూ ఏమిట్రా అలా చూస్తున్నావ్? తీసుకో!" అని ఒక కార్డు అందించాడు.

అందుకుని ఏమిటో అర్థంగాక "ఏమిట్రా?" అని అడిగాడు.

"నీకింకా తెలియదా? పద్మిని, నేను రిజిస్టర్ మారేజి చేసుకున్నాం! రేపు పార్టీ అప్సరాలో. పార్టీకి తప్పకుండా రావాలిరోయ్!" అని వేరే వాళ్ళకు కార్డులిచ్చేందుకు వెళ్ళిపోయాడు.

అంతే! ఆనంద్ గుండె ఒక్కసారి జారిపోయింది.

చెవులమీది జుత్తు విలాసంగా, వికారంగా హేళనగా నవ్వుతున్నట్లు వినిపించింది.

ఎదురుగా కనిపిస్తున్న మనస్సైన ఇన్విటేషన్ కార్డు భూతంలా కనిపించింది.

ఒక్కసారి పిచ్చిగా జుత్తు పీక్కున్నాడు. ముఖమంతా చెమటలు పట్టాయి.

"పద్మినీ!" అని పిచ్చిగా అరవాలనుకున్నాడు. మరెందుకో అశక్తుడయ్యాడు.

గుండెలోని రక్తమంతా ఒక్కసారిగా పొంగింది. ఆ రక్తం కన్నీరుగా మారింది. కన్నీటి పొరల్లోంచి పద్మిని మసకగా కనిపిస్తూంది.

అనుకోకుండానే కళ్ళ వెంట రెండు అశ్రు బిందువులు రాలి, ఇన్విటేషన్ కార్డు మీద, నోట్ బుక్ ఉన్న పద్మిని పేరు మీద పడ్డాయి.

ఆ కన్నీటి తడిలో 'పద్మిని' పేరు పూర్తిగా కరిగిపోయింది.

*